2 Ioan - Comentarii F. B. Hole

Introducere – Generalităţi
Înainte de a ajunge la detaliile acestei scurte epistole, să subliniem câteva aspecte de ordin general.
Numele scriitorului nu este menţionat. Acest fapt caracterizează şi Epistola întâi şi a treia, dar în toate cazurile, nu este nicio îndoială că Ioan este scriitorul. Stilul este identic şi este în concordanţă cu Evanghelia care îi poartă numele. Este cu totul remarcabil că Ioan nu-şi menţionează niciodată numele în scrierile sale, cu excepţia Apocalipsei. Există în aceasta ceva foarte potrivit. Evanghelia şi epistolele lui tratează o temă atât de transcendentă: Dumnezeu revelat în Cel care nu era mai puţin decât „Fiul Tatălui”, încât scriitorul uman trece neobservat în gloria acestei lumini.
Epistola a doua, ca şi a treia, este un fel de apendice, sau de post-scriptum, la întâia lui epistolă. Iniţial era, evident, o comunicare de ordin privat cu o anumită doamnă creştină şi familia ei, dar Dumnezeu a îngăduit să fie păstrată în paginile Scripturii, pentru că furnizează o instrucţiune foarte necesară care nu se găseşte nicăieri altundeva. Este singura epistolă adresată unei femei şi din cauza aceasta instrucţiunea este întărită.
2. Ioan 1, 2
În versetele 1 şi 2, este pus accentul pe adevăr în cel mai puternic mod posibil. Epistola însăşi ne dă instrucţiuni despre acţiunea necesară pentru apărarea adevărului; şi primul lucru pe care îl găsim, este că toate relaţiile şi afecţiunile creştine sunt bazate pe adevăr şi trebuie să fie guvernate de el. Dragostea proprie creştinilor este „în adevăr”, pentru că izvorăşte ca rod al faptului că suntem născuţi din Dumnezeu, cum ne-a arătat prima epistolă. Fiind născuţi din adevăr, suntem „în Cel adevărat” şi dragostea, potrivit adevărului, izvorăşte din inimile noastre. De aceea dragostea pe care Ioan o purta alesei doamne şi copiilor ei, îşi găseşte loc în inima tuturor celor care, fiind născuţi din Dumnezeu, au fost aduşi la cunoştinţa adevărului.

2. Ioan 2a
Dar această dragoste nu provenea doar din cunoaşterea adevărului; se exprima şi pentru adevăr. Adevărul este de o importanţă majoră, pentru că lumea este plină de eroare şi de iluzie şi trebuie să fim gata să suferim pentru adevăr. Mulţi au suferit mergând chiar până la moarte de martir. Cu toate acestea, aici nu este vorba de a suferi pentru adevăr, ci de a iubi din cauza lui. Aceasta ne conduce în două direcţii: dragostea trebuie să fie sinceră şi fără părtinirea atât de naturală cărnii; trebuie, de asemenea, să nu tolereze răul, fiindcă adevărul şi abaterea sunt incompatibile. A doua dintre aceste două consideraţii este tratată în această epistolă. Epistola a treia o tratează pe prima.
Cele două afirmaţii ale versetului 2, cu privire la adevăr, sunt pline de înţeles. Adevărul: 1) „rămâne în noi” şi 2) „va fi cu noi pentru totdeauna”. Asociem aceste două gânduri cu următoarele două afirmaţii: cea din Epistola întâi, „Duhul este adevărul” (1. Ioan 5: 6) şi afirmaţia Domnului din Evanghelie, „Eu sunt... adevărul” (Ioan 14: 6).
2. Ioan 2b
Adevărul „rămâne în noi” din faptul că Duhul rămâne în noi şi El este adevărul. Duhul nu este menţionat în această scurtă epistolă, dar El este implicit în aceste cuvinte. El este adevărul în mod subiectiv, în noi; El nu vorbeşte despre El Însuşi sau de la El Însuşi, ci Îl glorifică pe Hristos care este adevărul; şi luând din ce este al lui Hristos, ni-L comunică (Ioan 16:14-15). De aceea orice credincios în care locuieşte Duhul are adevărul rămânând în el, un privilegiu imens, care ne păzeşte într-o lume de eroare.
Acest fapt ne conduce la concluzia că detectarea şi refuzul unei doctrine rele nu sunt, în primul rând, pentru credincios, o problemă legată de intelect sau de puterea minţii. Este înainte de toate o problemă a ceea ce putem numi instinct spiritual. Simplele facultăţi intelectuale conduc mereu pe credincioşii adevăraţi pe drumuri greşite. Toate abaterile care au tulburat Biserica în timpul celor douăzeci de secole ale istoriei ei, au fost lansate, în primul rând, de oameni având o inteligenţă superioară. Şi pe de altă parte, când unii căutau să impună învăţături false unor credincioşi foarte puţin cultivaţi, aceştia au fost auziţi spunând: „Ei bine, nu mă pot împiedica să simt că este complet fals, chiar dacă nu le înţeleg ideile şi nu îi pot critica”. Aceasta explică faptul că apostolul a scris intrucţiunile acestei epistole unei simple doamne şi copiilor ei.
2. Ioan 2c
Este de asemenea un fapt, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, că adevărul „va fi cu noi pentru totdeauna” şi că nu vom fi niciodată despărţiţi de El. Adevărul şi harul şi-au făcut pe deplin apariţia când a venit Domnul Isus. În El tot ceea ce este Dumnezeu este deplin revelat. În El lumina şi adevărul au strălucit peste toate lucrurile; întunericul, eroarea şi născocirile au dispărut. Întorcându-ne ochii către Isus, Îl contemplăm pe Cel în care este adevărul. Adevărul este „cu noi” pentru a fi privit cu luare aminte şi admirat cu adoraţie şi totul poate fi testat, folosindu-ne de adevăr ca de un etalon de măsură.
Aceasta este de o mare importanţă pentru noi, în vremea actuală, în timp ce Satan înşelătorul este încă în libertate. Dar vom avea întotdeauna nevoie de a avea adevărul personificat (Isus) înaintea ochilor noştri şi El va fi întotdeauna cu noi. Să nu uităm că, pentru cazurile urgente actuale, El ca adevăr, este testul pentru tot ce ni s-ar putea prezenta în materie de doctrină şi că Duhul care locuieşte în noi şi ne formează instinctele, este de asemenea adevărul.

2. Ioan 3
Pentru că Hristos este adevărul în mod obiectiv înaintea ochilor noştri, orice eroare al cărei instigator este Satan, este îndreptată împotriva Lui, direct sau indirect. Deci nu fără motiv gloria Lui este desfăşurată atât de complet în versetul 3. Isus este declarat a fi, nu numai Domn şi Hristos, ci şi „Fiul Tatălui”. Este singurul loc unde se găseşte această expresie, deşi El este frecvent numit Fiul lui Dumnezeu. Tatăl Domnului nostru Isus Hristos are multe (sau mai multe) familii, totodată în ceruri şi pe pământ cum ne spune Efeseni 3: 14-15 , dar El este singurul care are locul suprem de Fiul Tatălui, Ţinta supremă a dragostei Sale: iată Cine este EL; puţin mai departe în epistolă vom vedea ce a devenit El.

2. Ioan 4
Apostolul avea multă bucurie de a fi găsit copii ai doamnei alese, umblând în adevăr. Nu se mărgineau la a mărturisi adevărul şi de a-l deţine, ci umblau în el, adică activităţile lor şi căile lor erau guvernate de adevăr. Este ceea ce Tatăl Însuşi a poruncit: adevărul Lui ne-a atins ca să fim guvernaţi de el. Nu trebuie nimic mai puţin decât aceasta pentru a-I plăcea. Şi acum, întorcându-se chiar către aleasa doamnă, apostolul o roagă fierbinte să continue în aceeaşi direcţie, având în vedere învăţătura pe care i-o va da cu privire la cei care nu răspândesc adevărul, ci eroarea.

2. Ioan 6
Dar atunci dragostea se manifestă în mod practic în ascultarea de voia lui Dumnezeu. Poate să fie dragoste pe buze fără să fie ascultare în

viaţă; dar dragostea din inimă trebuie să producă ascultarea în viaţă. Şi în particular porunca de a iubi implică să umblăm şi să continuăm să umblăm în tot ceea ce, de la început, ne-a fost dat să cunoaştem în Hristos. Pericolul care ameninţă acum este că, sub pretexte variate şi speciale, unii vor fi antrenaţi să urmeze şi să asculte de idei străine, de ce era de la început.

2. Ioan 7
În versetul 7, Ioan vorbeşte foarte clar. Mulţi ieşiseră („intraseră” în Textul Primit) în lume, nefiind nimic altceva decât înşelători. Veţi remarca faptul că nu spune: „au ieşit în biserică”, ci „în lume”. Aparent face aluzie la acelaşi gen de oameni, ca cei împotriva cărora ne punea în gardă în capitolul 2 din întâia lui epistolă. Aceştia, spunea el, „dintre noi au ieşit” (1. Ioan 2:19), părăsind orice pretenţie de a fi legaţi de biserică. Întorseseră spatele, se pare, Bisericii lui Dumnezeu şi merseseră în lume ca misionari ai unei „lumini” mai mari decât oricare dintre cele pe care le avuseseră vreodată Biserica. Influenţaţi de puterile întunericului, deveniseră crainici ai unor noţiuni constituite dintr-un amestec abil de filozofii păgâne şi vocabular creştin. Vorbeau încă de Hristos, dar „Hristosul lor” nu era Hristosul lui Dumnezeu.
De-a lungul a douăzeci de secole, au fost avansate idei letale, de acest gen, formele cele mai precoce fiind cele la care se face aluzie aici: negarea că Isus Hristos a venit în carne. Acest punct particular este menţionat şi la începutul lui 1. Ioan 4 . Când am privit cu luare aminte acest pasaj, am văzut că această negare se referă totodată la dumnezeirea şi la umanitatea Sa, pentru că faptul de a fi venit „în carne” arată că era efectiv om şi faptul că exista pentru „a veni” în acest fel arată că era Dumnezeu Însuşi. Nemărturisirea adevărului cu privire la Hristos caracteriza pe aceşti propovăduitori ca fiind înşelători şi antihrişti.

2. Ioan 8
Versetul 8 conţine un cuvânt salutar pentru toţi cei care lucrează în Cuvânt şi în învăţătură. Dacă sfinţii de care se ocupă se întorc de la adevăr, nu se pot aştepta la o răsplată deplină în ziua care va veni. Răsplata lor este legată de credincioşia şi de prosperitatea sfinţilor. În această notă de avertizare emisă de Ioan, este ceva care ne aminteşte cuvintele remarcabile rostite de Pavel conform Fapte 20: 31 .

2. Ioan 9
Cu toate acestea, versetul 8 este o paranteză, versetul 9 urmând versetului 7. Aceşti înşelători anticreştini nu rămâneau în învăţătura lui Hristos. Mergeau înainte, credeau ei, către lucruri inovatoare şi mai bune. Avem acest gen de lucruri, în deplina lor dezvoltare, în ceea ce este cunoscut ca „modernism”. Moderniştii cred că religia sau teologia este o ştiinţă omenească şi că, la fel ca toate ştiinţele, nu trebuie să rămână încremenită, ci să înainteze cu epoca ei şi cu creşterea cunoştinţelor omeneşti. El merge deci înainte cu multă încredere către ceea ce crede că este o lumină mai mare. Nicio învăţătură nu este sfântă pentru modernist. Nu există nicio învăţătură a Scripturii pe care să o lase intactă. Unele forme de modernism nu ar putea deloc să fie clasate ca „moderniste” în lumea religioasă, dar nu sunt mai puţin primejdioase în acest domeniu. Se poate să înainteze decât în anumite chestiuni. Dar întreaga idee „de a merge înainte” este falsă. Dacă poate exista o dezvoltare a anumitor detalii ale credinţei, de ce nu poate fi a tuturor?
Ar trebui într-adevăr să progresăm în înţelegerea adevărului, dar acesta este cu totul altceva şi capitolul 2 din Epistola întâi o declară cu claritate, insistând asupra acestui lucru cu putere. Copilaşul ar trebui să devină tânăr şi tânărul ar trebui să devină tată la timpul său, pe măsură ce creşte înţelegerea noastră despre ceea ce a fost dat să fie cunoscut de la început. Credinţa lui Hristos este divină. Ea a venit de la Dumnezeu, şi în consecinţă, nu poate fi ameliorată, nici dezvoltată. Să păstrăm cu tărie acest fapt.
Este posibil, bineînţeles, să susţii că adevărul a venit de la Dumnezeu şi cu toate acestea să nu rămâi în învăţătura lui Hristos, pentru că simpla credinţă s-a cufundat în intelectualism şi raţionamente. Acest pericol îi ameninţă în special pe cei care se gândesc mai mult să vorbească despre adevăr decât să umble în el. Aceasta poate conduce într-adevăr la îndepărtarea de învăţătura lui Hristos.
Ori o asemenea îndepărtare înseamnă că cel care merge înainte nu-L are pe Dumnezeu. Nu are nici pe Tatăl, nici pe Fiul, pentru că este imposibil a avea pe Unul fără Celălalt. Cel care rămâne în învăţătură, adică în adevăr, Îi are pe amândoi.

2. Ioan 10, 11
Ca să fie ascultare de porunca „după cum aţi auzit de la început, ca să umblaţi în ea” (v. 6), trebuie să existe un refuz categoric a tot ceea ce neagă sau nu mărturiseşte adevărul cu privire la Hristos; versetul 10 o spune clar. Refuzul răului şi al erorii nu este incompatibil cu dragostea potrivit lui Dumnezeu, este mai degrabă o expresie a sa. Chiar printre oameni, dacă tatăl sau mama are o dragoste adevărată pentru copil, această dragoste se va exprima tot atât în refuzul a tot ce l-ar putea pune în pericol, ca şi în a-l hrăni cu tot ce îi este benefic.
La fel, această doamnă şi copiii ei nu trebuiau să aibă nimic de-a face cu omul care venea la ei neaducând adevărata învăţătură a lui Hristos. Nu trebuiau să-l lase să intre în casă, nici chiar să-l salute. Trebuiau să-i opună refuzul cel mai complet. Este foarte uimitor că o asemenea acţiune îi revine unei doamne şi copiilor ei. De obicei am gândi că asemenea persoane au mai puţină responsabilitate cu privire la asemenea subiecte decât alţi creştini. Ce implică aceasta este evident: există o responsabilitate care apasă asupra fiecăruia dintre noi în mod individual şi nu o putem pune deoparte nepedepsiţi.
Nu ni se cere să judecăm starea spirituală a omului care vine, trebuie doar să judecăm învăţătura pe care o aduce. Nu este vorba de a şti dacă este bine instruit sau nu, cu privire la detalii, fie că sunt dispensaţionale, profetice, sau altele; ci este vorba doar de aceasta: aduce, sau nu, învăţătura lui Hristos? O femeie creştină sau copiii ei, se presupune că sunt capabili să discearnă aceasta şi să acţioneze în consecinţă.
Remarcaţi de asemenea că omul care vine este un propovăduitor, un predicator ambulant. Vine la uşa dumneavoastră ca un crainic a ceva mai bun decât aţi cunoscut. Cazul luat în consideraţie nu este cel al unui credincios având o slabă înţelegere, care se lasă încurcat în ce este fals cu privire la Hristos. Mult prea adesea în zilele noastre, atunci când un mare număr de erori sunt difuzate, adevăraţii credincioşi fac confuzii, oscilează şi cad sub influenţa a ceea ce este fals. Asemenea credincioşi trebuie să fie trataţi diferit, după cum indică Galateni 6: 1 , Iuda 22, 23 şi alte pasaje.
Când omul care predică un fals Hristos vine la uşa voastră, refuzul acestei persoane şi a învăţăturii sale trebuie să fie total. Chiar a-l saluta, înseamnă a participa la răul său. Nu trebuie să ne pretăm la cea mai mică asociere, oricât de lejeră ar fi, cu un asemenea lucru.
Aceasta ar trebui să ne spună în ce măsură învăţătura lui Hristos este extrem de preţioasă şi ce preţ are ea. Este piatra din capul unghiului a sfintei noastre credinţe; dacă este clătinată, totul se va prăbuşi în ruină. Ea trebuie să fie păzită cu orice preţ.

2. Ioan 12, 13
Versetul 12 indică de asemenea aceasta. Erau multe alte lucruri pe care apostolul avea să le spună alesei doamne şi copiilor ei – lucruri, fără nicio îndoială importante spiritual. Spera să le poată comunica aceste lucruri prin viu grai într-un viitor nu prea îndepărtat – un mod mult mai bun de a o face. Dar subiectul despre care scria nu suferea nicio amânare. Hârtia şi cerneala sunt mijloace mai puţin bune, dar era urgent de a-i pune în gardă pentru apărarea adevărului.
Pentru a încheia, remarcaţi că, deşi Ioan nu îşi menţionează numele, vorbeşte despre el ca „bătrânul”. Această epistolă ne furnizează un exemplu de genul slujbei făcute de bătrâni în vremurile biblice. Exercitau o supraveghere spirituală. Dădeau sfaturi, prin intermediul

indicaţiilor practice, celor care erau mai puţin instruiţi în căile lui Dumnezeu. Păşteau turma lui Dumnezeu.
Apostolul Ioan, prin această scrisoare scurtă, dar inspirată, păstorea sufletele alesei doamne şi ale copiilor ei şi le proteja de ravagiile ameninţătoare ale lupilor lui Satan.

clickbible.org